

Gün Çiçeği

– TülayMaviYıldırım · 04 Mayıs 2026

GÜN ÇİÇEĞİ

Uzaktaki ormanda, birbirine iyice sokulmuştu ağaçlar. Öyle dip dibe, öyle hayat doluydular ki kocaman yemyeşil tek bir ağaç gibi gözüküyorlardı. Nehrin kenarı ise oldukça sessizdi. Yarı yarıya sararan yapraklar belli ki kolay şeyler yaşamıyordu. Yaşamın çekiciliğine kapılan bu yapraklar, en sonunda yorgunluktan sararıp toprağa, suya ve merdivenlerin üzerine düşüyordu.

Nehrin gri yüzeyi, üzerlerine akseden her görüntüyü hafızasına an be an kaydediyordu. Daha önce bu kuleye kaç misafir gelmiş, kaç gün kalmış her şeyi biliyordu. Shalott Leydisi de bu misafirlere biriydi. Bir gün o da buraya getirilmişti. Nehir onun gül bahçesini andıran güzelliğine hayran kalmıştı. Yanaklarındaki ışıltıdan nehrin sularında yakamozlar oluşmuştu. Bu kadar güzel bir kızın bu izbe kulede ne işi vardı kim bilir. Güzel şeyler, önce heyecanlı ve meraklı bakışların hayranlığını kazanır, sonra da kötü düşünceli oyunların içinde harcanırlardı.

Shalott Leydisi, aylarca bu kulede esir hayatı yaşadıkdan sonra neyi görmüştü de bir anda her şeyi göze alıp oradan ayrılmaya karar vermişti. Önce kalbi bir kuş gibi havalanıp, kulenin penceresinden çıktıktan sonra nehrin üzerinden geçerek çok uzaklara gitmişti. Kalbi olmadan leydi nasıl yaşayabilirdi ki. Kuleden aşağıya inip, kayığın burnunu nehrin kaderine çevirmişti.

Gün batımını anımsatan alev rengi saçlarıyla nasılda güzel ve alımlı duruyordu. Bir kuğunun masumiyetini üzerine giymiş ama sanki bir günah ya da bir laneti taşıyormuş gibi simsiyah o kuşağı beline bağlamıştı. Ne yaparsa yapsın, ondan kendini kurtaramayacağını biliyor ve onun harap edici etkisini de kabul ediyordu. O güzelim omuzlarında istemeden de olsa, tüm dünyanın yükünü taşıyordu. Nehrin kudretli sularında ilerleyen kayığıyla, yaptığı seçimin arkasından gidiyordu. Yarı örtük göz kapaklarından yüreğimize akıttığı ızdırabın büyüklüğünü tahmin etmek o kadar da kolay değildi.

Kayığın burnuna bir fener asan bu genç kadın, yolunun artık aydınlıkla parlamasını istiyordu. Buralardan biran önce uzaklaşmak tek gayesine dönüşmüştü. Ömrünü soğuk ve sesiz bir kulede, sabahtan akşama zindanda gibi geçirmekten bıkmıştı. Kuleden uzaklaşırken bile elindeki zinciri bırakmıyor olması insanın içini sızlatıyordu. Ne yaparsa yapsın bu zincirin bir gün yine kendisini teslim alacağını da biliyordu. Ömrünün baharında bir aşkın rüzgârına kapılmış herkes gibi vuslat hayalleri kurmaktan asla vazgeçmiyordu. Özlemin mi yoksa hayatın direncinin mi galip geleceğini umursamadan ilerliyordu.

Leydi, neyle karşılaşacağını bilmese de üç tane dilek mumu yakıp onları da kayığın kenarına sıralamıştı. Mumlardan ikisi rüzgâra fazla dayanamamış ve erkenden sönmüştü. Ama inancını kaybetmeyen leydi o kalan son mum için dua etmeye devam ediyordu. Kuleden ayrılırken sahip olduğu tek şey olan dokuma kumaşını da yanına almıştı. Belli ki kendine ait hiçbir şeyi orada bırakmak istememişti. Kulede yapacak başka bir şey olmadığı için her gün umudunu, sabrını, acının sözden ayrılmasını, koşamadığı kırların kokusunu işlediği örtüyü kayığın üzerine sermişti. Böylece siyaha boyanmış kayığın da kasvetini biraz olsun dağıtmıştı. Tüm bu canlı renklerle kendini bir gelin gibi süslemiş ve kavuşmak istediği hayata sanki bir ant içmişti.

Yaşadığı devirde belli ki kadın olmak fazlasıyla zordu. Ailesinden, evinden ve yaşadığı çevreden bir sebeple koparılmış sonra da bu kuleye acımasızca hapsedilmişti. Hâlbuki dünyayı besleyen kilometrelerce uzunluğundaki buğday tarlalarına, tatlı su membalarına, sevginin yeşerdiği ilk yere sahip olan kadının değeri ne zaman anlaşılırsa, dünya o zaman gerçek bir cennete dönüşecekti.

Tülay Mavi Yıldırım